

Menükite autor

SHEILA ROBERTS

Kolm
jõulusoovi

Sheila Roberts
Three Christmas Wishes
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Sheila Rabe
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B11334317
ISBN 978-9949-82-133-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Katiele ja Addiele

Kallis lugeja!

Häid jõule! Ma oletan, et valisid selle raamatu, kuna sa armastad jõule nagu minagi ja sulle meeldib lugeda jutte röömsatest pühadest. Siin on lood mu kolmest sõbrannast ja nende pühadejuhtumustest ning müstilisest jõuluvanast. Jõulud on kiire aeg ja mul on hea meel, et veedad osa sellest koos minuga.

Ma soovin sulle jõule täis õnne ja rõõmu. Ma loodan, et draamat näed vaid kinos ja et jõuluvana toob sulle kõike, mida soovid, ja peale selle veel midagi!

Mulle meeldib kuulda oma lugejatest nii jõulude ajal kui kogu ülejäänud aasta! Otsi mind Facebookis üles või külasta mu veebilehte www.sheilasplace.com.

Sheila

Esimene peatükk

RILEY Ericksoni elu oli täiuslik. Mingit muud moodi polnud võimalik seda kirjeldada. Ta oli kihlatud täiusliku mehega – kena välimusega, hea suhtleja, lahke vanaprouade vastu, talle meeldisid Riley sõbrad – ja nad pidid abielluma Riley lemmikajal. (Jõulupulmad on kõige ilusamad.) Rileyl oli ka suurepärase perekond – helde, naljasoonega ja toetav (sest nüüdseks oli ta oma õe ja vennaga laste rivaalitseemisest välja kasvanud) – ja tal oli töö, mida ta armastas. Nimelt õpetas ta Whispering Pines’i algkoolis neljandat klassi. Selles vanuses lastele nende õpetajad veel meeldisid, niisiis oli tal igati tore tööle minna. Ja seda ei saanud millegagi võrrelda, et õpetajatel olid suved vabad, samuti olid neil kevad- ja talvepuhkused... mistõttu detsembris abiellumine oli, noh, täiuslik.

Riley naeratas, võttis laualt väikese keraamilise kalkuni ja asendas selle lumememmega. Pulmad olid vaid kolme nädala pärast. Enne jõule paneb ta oma jõulusokid Sean Little’i omadega kõrvuti rippuma. Jõululaule ümisesed tegi ta tööd – võttis oma klassiruumis maha tänupühakaunistused ja pani üles jõuluteemalised. Kui lapsed oma tänupüha nädalavahetuselt tagasi tulevad, leiavad nad, et klassiruum on pühadeks valmis.

Klassi kaunistamise lõpetanud, imetles ta hetkeks põtru ja jõuluvanasid ning jalutuskepikujulisi komme. Jah, preili Ericksoni klassiruum nägi välja väga pidulik. Kui kõik oli korda seatud, pakkus see suurt rahuldust.

Seoses kordaseadmisega mõtles ta, mida sõbranna Emily võiks teha. Riley teadis, et Emily pidi minema sel nädalavaheetusel Portlandi, külla oma perekonnale. Võib-olla oli tal oma klassiruumi kaunistamisel abi vaja. Riley sammus mööda koridori Emily klassiruumi.

Emily Dieb oli koolis uustulnuk, samuti oli ta uus Whispering Pines'i linnas, tegelikult ka Washingtonis. Aga ta oli end hästi sisse seadnud. Teistele õpetajatele ta meeldis, samuti õpilastele. Tegelikult olid kõik ta viienda klassi poisid temasse pisut armunud. Vaevalt et see kedagi üllatas, sest Emily nägi välja nagu Victoria's Secreti modell.

Rileyle polnud sellest, et tal oli ilus sõbranna, mingit ohtu. Kahtlemata ei saanud teda ennast just modelliks pidada. Ta polnud kindlasti nii glamuurne kui ta öde Jo, moedaam, kelle juuksed olid alati soengus ja triibutatud, aga oma ümmarguse näo, tedretähnide ja pikkade helepruunide juustega oli Riley üsna kena. Igatahes nii arvas ka Sean Little, kes oli temasse armunud, ja ainult see luges. Sean arvas, et ta on kena, isegi ilus, ja oli talle seda mitmel korral öelnud.

Pealegi oleks olnud raske olla Emily peale armukade, sest ta oli nii armas. Nagu Rileyle, meeldis ka talle lugeda ja vanu filme vaadata. Aga vastupidiselt Rileyle nautis Emily väljas töötamist ja selle tõestuseks kandis ta riideid number neli. Ta läheb pühadeks koju Oregoni, kus ta veedab nädalavahetuse, mängib seal saalivollet ja käib jõusaalis. Pähh, aga igapäevale oma.

„Ma ei taha oma pruutneitsikleidi jaoks liiga paksuks minna,“ ütles ta, kui Riley teda ükskord narris, et on jõusaalist sõltuvuses.

Kui Jo rasedaks jäi, loobus ta pruudiemanda* positsioonist ja Riley pidi peapruutneitsiks kutsuma oma parima sõbra Noel

---

*Nagu pruutneitsi, aga abielus või olnud abielus. *Tlk*

Bijou ja pruutneitsikoha andma Emilyle. „Mulle meeldiks väga pruutneitsi olla,“ oli Emily vaimustunult öelnud.

Hiljem polnud Emily Riley pulmadest üldse nii vaimustatud, aga tänapüha oli tulemas ja Riley oli kindel, et Emily mõtles eelseisvale perekonnadraamale. Ta vanemad olid lahutatud ja tüdruk pidi nende rivaalitsemisega hakkama saama ning sööma tänapüha õhtusööki kaks korda – see polnud temasugusele väikesele number nelja kandvale tüdrukule üldse lihtne kohustus.

Riley astus Emily tuppa ja leidis sõbranna kirjutuslaua serval istumas ning mobiiliga rääkimas. Oma punases kootud kostüümis ja pikkades saabastes nägi Emily vapustav välja. Papist palverändurid ja kalkun rippusid ikka veel seinal ning polnud märkigi sellest, et jõulud on tulekul. Väga hea, et Riley oli sisse astunud.

Emily ehmus teda nähes ja ütles telefoni: „Ma pean minema.“

„Vabandust. Kas ma segasin?“ küsis Riley.

„Oh. Ei. Ma lihtsalt, ee, sean end nädalavahetuseks valmis.“

„Ma arvasin, et tahad kiiresti minekule asuda ja tulin vaatama, kas sul läheb jõulukaunistuste osas abi vaja,“ ütles Riley.

„Oh. Noh. Aitäh.“ Tundus, et Emily viibib mõtetega mujal.

„Kas kõik on hästi?“

„Jah. Ee. Kõik on kenasti.“

Vaene Emily. Ilmselt tahtis ta oma perekonda külastades anda endast parima. „Kindlasti on raske koju minna ja teha nii, et kõik oleks rõõmsad,“ ütles Riley.

Emily noogutas.

„Ma tahaksin, et sa tuleksid minu juurde. Ma meelitaks su endaga kaasa, ostaksime õhtuks midagi süüa. Sean peab spordisaalis tööl olema.“ Sean oli Fit and Fine'i omanik, ja kui sulle

juba kuulub mingi äri, siis tegelikult kuulud sa ise ka sellele. Muidugi, kui nad abielluvad, siis kuuluvad nad sellele mõle-
mad. Sean kinkis Rileyle pulmadeks liikmekaardi. Riley oleks
võinud välja mõelda koos higistamisest mõne parema viisi
enda vormis hoidmiseks, aga noh, hea küll. Küll ta õpib neid
jooksulinte armastama. Võib-olla on ka tema ühel heal päeval
number neli mõõdus.

„Jah, aga ma kardan, et mul on õhtul tegemist,“ ütles Emily.

„Ma loodan, et su ema ei püüa sind jälle kellegagi paari
panna.“

Emily oli rääkinud, et viimasel tänapühäl püüdis ema teda
oma joogaõpetajaga paari panna. Emily oli äsja oma kallimast
lahku läinud ja tal polnud kavatsustki kedagi uut leida. See, et
mees oli temast viisteist aastat vanem, võis samuti seda kuidagi
mõjutada. Emily ema polnud kuigi hea kosjasobitaja.

Riley samuti mitte. Aga ta püüdis. „Seani sõber Guy tuleb
sellel nädalavahetusel linna,“ ütles ta justkui möödaminnes.
Võib-olla tuleb Emily varem tagasi. Nad võiksid laupäeva õh-
tul kõik koos välja minna.

Emily juba raputas pead. „Ma hindan seda mõtet, aga...“

Riley ohkas. „Ma tean. Sa pole huvitatud. Aga, Em, sa ei
taha ju üksi jääda, ega?“ Ausõna, Emily isegi ei püüdnud oma
armuelu korda saada.

Emily punastas ja hammustas huulde.

Nüüd oli Riley pannud ta piinlikku olukorda. „Vabandust,“
ütles ta. „Ma tahan lihtsalt, et kõik oleksid sama õnnelikud kui
mina.“ Võib-olla Noel ja Guy sobiksid. Noel vajas oma ellu uut
meest.

„Sa oled nii hea sõber,“ ütles Emily ja ta ilusad sinised sil-
mad täitusid pisaratega. „Ma pole sind väärt.“

See tundus küll liialdus, aga oli ju tänapüha. Kõik olid tä-
napüha ajal sentimentaalsed. „Sul on õigus,“ tegi Riley nalja.

„Tule nüüd. Ma aitan sul need jõuluvärgid üles panna. Siis võid nautida oma nädalalõppu, ilma et see sind vaevaks.“

Emily tõusis. „Aitäh, aga ma pean minema.“

„Hästi. Kui sa oled kindel.“

Emily noogutas. „Ma olen kindel.“

Nad sammusid parkimisplatsile, kuhu olid ikka veel parigitud mõned õpetajate autod, ja Emily istus oma šiki Honda Fiti sisse ning sõitis minema. Riley istus oma Toyotasse ja sõitis koju teed pidi, mis viis ta õe majast mööda.

Ta leidis Jo perekonna kokkutulekuks jõhvikasalatit valmistamas.

„Sellega võib suure hulga rahvast ära toita,“ ütles Riley, kui nad olid kallistanud (mis polnud Jo suure kõhu tõttu lihtne).

„Meid ongi suur hulk,“ ütles Jo.

Jah, sellest tuleb suur kokkutulek. Lisaks tädidele ja onudele, nõbudele ja vanaisale tuleb ka Riley vend Harold oma naise ja tütreaga. Ja muidugi Jo, abielu järgi Wilton, aga südames alatiseks Erickson. Ent tema tuleb ilma abikaasata. Mike oli mereväes, allveelaeval.

Jo masseeris oma selga. „See laps peab varsti välja tulema.“

Seda ta kaebas viimasel ajal pidevalt. Aga see oli ka mõistetav. Laps pidi sündima juba üsna varsti.

„Esimese lapsega läheb aega,“ ütles ema ikka.

„Noh, see võtab aega, mida piisaks kahe jaoks,“ vastas selle peale Jo. „Praegust tempot arvestades jõuab valentinipäev enne kätte, kui ma selle lapse saan.“

Ja seepeale ütles ema: „Võib-olla ta ootab, kuni isa koju tuleb.“

Jo ei olnud seda meelt, et see märkus oli tore. „Mike ei tule enne detsembri keskpaika. Ära räägi selliseid asju, ema! Ma plahvatan, kui ma seda last varsti ei saa.“ Jo oli noil päevil pisut draamaatiline.

Aga Riley ei tahtnud tema peale näpuga näidata. Ta oli ka ise paar kuud varem veetnud mõne aja draamakuninganna troonil, kui Jo hülgas oma pruudiemanda positsiooni. „Täna väga,“ mossitas ta nagu tõeline armastav õde. „Sa ei saanud oma rasedaks jäämisega mõni kuu oodata?“ Ta oli olnud nii põnevil selle beebi pärast – kuni Annabelle Rose ta pulmaplaanid kihva keeras. See polnud just kuigi ilus hetk, pidi ta tunnistama. Aga tal oli kerge tappa oma sisemine pruudihullus, kui Jo küsis, kuidas talle meeldiks, kui ta pruudiemand hakkaks keset pulmatseremooniat sünnitama.

Kõik oli kenasti ja ta kaks parimat sõpra pidid olema pruutneitsid.

„Kas sa oled pirukaid juba küpsetanud?“ küsis Jo.

Riley raputas pead. „Ma küpsetan homme, et oleks värsked.“

„Preili Korralik,“ narris Jo.

„Ma tahan, et need oleksid maitsvad.“

„Ongi. Sina oled köögi kuninganna, taevas halasta.“

„Me kõik peame mingil alal kuningannad olema,“ ütles Riley. Isikliku stilistina oli õel rõivaturg käpas. Ta teatas, et kuna see on tema töö, peab ta hea välja nägema. Aga tõsi, ta oleks võinud olla Vogue'i reklaamis, olenemata sellest, mida ta tegi. Jo'l oli hea nina.

„Nii, kas sina ja Sean teete täna midagi?“ küsis Jo.

„Ei.“ Jo kehitas õlgu. „Ta peab spordisaalis tööl olema.“

Jo kortsutas kulmu. „Tundub, et ta töötab viimasel ajal üle aja.“

„Tal on oma äri,“ tuletas Riley talle meelde. „Sa tead, kuidas sellega on.“